

lige bidrag fra de ikke-bidragydende lande; i modsat fald måtte disse lande imødesee konsekvensen: automatisk bortfald af stemmeretten i generalforsamlingen. For at understrege alvoren af dette synspunkt vedtog USAs Kongres i august 1964 en resolution, hvorefter præsidenten skulle instruere USAs faste repræsentant ved FN om fortsat at søge inddrevet betaling fra de medlemsstater, der er i restance, og om at bestræbe sig på at sikre anvendelsen af straffebestemmelsen i art. 19 imod de lande, hvis restancer ved generalforsamlingens åbning måtte overstige to års bidrag.

Østlandene og Frankrig har — trods Den internationale Domstols rådgivende udtalelse og generalforsamlingens accept, som disse lande imidlertid ikke føler sig bundet af — i 21-magts udvalget givet udtryk for, at da udgifterne til UNEF og ONUC ikke kan anses som obligatoriske i henhold til pagtens art. 17, og da landene ikke er i restance med bidrag til FN's ordinære budget, kan art. 19 ikke bringes i anvendelse over for dem. Hertil kommer under alle omstændigheder, at art. 19 efter deres anskuelse ikke finder automatisk anvendelse, men at beslutning om at fratage en medlemsstat stemmeretten må træffes af generalforsamlingen med $\frac{2}{3}$ majoritet i henhold til art.

18's bestemmelse om vigtigere spørgsmåls afgørelse.

15. Ved 19. generalforsamlings åbning var de to hovedsynspunkter således stadig lige uforenelige, og dilemmaet for FN's medlemslande var følgende: Hvis man afviste det sovjetiske krav om at føre de fredsbevarende foranstaltninger „tilbage“ til Sikkerhedsrådet, hvor Sovjetunionen på grund af reglen om stormagtsenighed altid ville have hånd i hanke med iværksættelsen og gennemførelsen af operationerne, og hvis man bragte art. 19 i anvendelse over for de ikke-bidragydende lande med Sovjetunionen i spidsen, kunne man risikere, at disse lande ville forlade verdensorganisationen, hvilket denne næppe ville kunne overleve. Hvis man på den anden side ikke bragte art. 19 i anvendelse mod restancer, ville FN stå i fare for at blive reduceret til et blot forum for debat og ikke for handling; hertil kom nødvendigheden af fortsatte omfattende finansielle bidrag fra USA, som bærer mere end $\frac{1}{3}$ af samtlige FN's udgifter, idet den amerikanske regering i tilfælde af undladelse af at anvende art. 19 ville få vanskeligt ved at opretholde den støtte i den amerikanske befolkning, der er en forudsætning for vedvarende amerikansk bistand i hidtidigt omfang.